

פרשת נשא

בס"ד. משיחת י"ב תמוז ה'תשד"מ

הנחה פרטית בלתי מוגה

ישנם חיובים שהקב"ה הטיל על אנשים בכלל ועל יהודים בפרט. על-אף שחיובים אלו חוזרים על עצמם מפעם לפעם, וחלקם אף מיום ליום - דורש מאיתנו הקב"ה בתורתו - שהיא "תורת חיים", הוראה בחיים, וגם "תורת אמת" - שקיום חיובים אלו יהיה לא רק "כאילו" היו חדשים, אלא שבתחושתנו הם יהיו אכן חדשים.

כיצד ניתן לדרוש מאדם, הזוכר כיצד קיים מצווה זו עצמה בשנה שעברה, לפני שנתיים ולפני שנים רבות, לקיים אותה שוב בהתלהבות מחודשת? ההסבר לכך פשוט: מקורו של הציווי הוא הקב"ה, שאין חלים בו שינויים.

גם ילד, או אדם פשוט שבפשוטים, מבין שהקב"ה אינו "זקן", "צעיר", "בגיל העמידה" וכדומה. הדבר מובן בפשטות, ואין צורך באמונה לשם כך; כל אדם מבין, שלא ניתן לתאר את הקב"ה כמי שמזדקן, או כמי שנעשה מבוגר יותר או פחות.

באותה מידה בלתי-אפשרי שיחול שינוי במצוותיו - כאילו בפעם הראשונה ניתנו המצוות בליווי "לפידים" "וכל ההר בוער" "וקול שופר", עם כל השאון הרב שליווה את מתן-תורה, ואילו עתה, כעבור שנה, חל בהן שינוי והן "הזדקנו", כביכול. כמובן שאצל הקדוש-ברוך-הוא לא שייך שום שינוי.

ועדיין יכול אדם לשאול: כיצד יוכל הדבר להתקבל בשכלו ובהבנתו שלו, כך שגם הוא עצמו יוכל לקיים את המצווה במלוא ההתלהבות? גם לכך התשובה פשוטה: הבוקר, כשקמת משנתך, אמרת "מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמת"; בכל יום מתחילים החיים מחדש.

כשהמדובר הוא בצורכי הגוף, אכילה ושתייה וכדומה, הרי לא תאמר אז שאומנם רעב אתה, אך אכילת הלחם ושתיית המים אינן חשובות כל-כך, שהרי אכלת כבר אמש, אכלת כבר ביום שלפניו, ואתה אוכל ושותה בקביעות זה שנים רבות, ומהי ההתרגשות מאכילת הלחם ושתיית המים עתה...?

מובן שאין זו כלל שאלה הדורשת תשובה והסבר. כשאדם מרגיש שהוא נמצא במצב של "כלות הנפש" - הוא מתנפל במלוא ההתלהבות על הלחם והמים הפשוטים, בדיוק כפי שעשה בפעם הראשונה, כשהגיע לידי הבנה שהלחם משביע את רעבונו, והמים מרווים את צמאונו. על-אחת כמה וכמה כשמדובר בחיי נשמתו; גם ילד קטן מבין את מעלתה של הנשמה על הגוף.

ולכן מובן, שאין צורך בהסבר מיוחד לכך שעליו למהר ולומר "מודה אני לפניך" במלוא ההתלהבות, בדיוק כפי שאמר זאת בפעם הראשונה, ובימים שעברו מאז, מבלי להחסיר יום. הדבר נכון ביחס לכל העניינים הקשורים בחיי הנשמה.

ועדיין עלול אדם לשאול: הרי הוא אינו מרגיש שהדבר נוגע לו עד כדי כלות-הנפש? התשובה לכך: גם אם הגוף אינו מרגיש זאת, על האדם לדעת את טיבה האמיתי של המציאות.

כשאדם שומע זאת מאביו, ממורו או מראש-הישיבה שלו, שלמדו את הנושא לעומקו, והוא רואה שהם מקיימים זאת במלוא ההתלהבות - די בכך, גם אם הוא עצמו אינו מרגיש עדיין את "כלות הנפש".

דוגמא לכך: כשאדם אינו בריא בגופו, רחמנא ליצלן, ייתכן שגם לאחר משך זמן שלא אכל ושתה, בשל מחלתו, הוא לא יחוש את הצורך בלחם ובמים.

פרשת נשא

הדבר יכול להיות כתוצאה ממחלה, או כתוצאה מכך ששכלו אינו מפותח דיו כדי להבין שהלחם ישביע את רעבונו.

כששכלו יתפתח יותר, ויידע ש"לחם לבב אנוש יסעד", הלחם משביע את הרעבון - הוא לא יזדקק עוד להסברים נוספים! כאמור, זהו הסבר פשוט, שלא זו בלבד שהוא ניתן להבנה גם לקטנים בשנים או בידיעות, אלא שמן ההכרח שהם יבינו זאת, שהרי בנוגע לחיי הגוף נוהגים כך הם עצמם בחיי היום-יום.

הם עצמם יודעים ומבינים - אין צורך באמונה לשם כך - שהנשמה נעלית מן הגוף, ואף יותר מכך - חיי הגוף תלויים בחיי הנשמה.

